

kom i en tilfældig dum Artikel til yderligere at udvide dette, og det ærede Medlem siger straks: Der kunne I se og slutte sig til denne Udvidelse af Ræsonnementet. — I en anden Artikel i Bladet for den 2. Februar fortsætter det ærede Medlem Drøftelsen af dette Spørgsmaal og er nu overordentlig glad ved, at Dannebrog har foranstaltet en Enquête, og da siger det ærede Medlem, at de fleste af de Mænd, der ere spurgt, tillægge ogsaa de stigende Lønkrav Skyld deri. Det er galt. Hvis ærede Medlemmer ville gaa Svarene igennem, ville de se, at de fleste ikke gøre det. Men det ærede Medlem aftrykker glædestraalende Falbe Hansens Udtalelser. I Parentes bemærket er Falbe Hansen udpræget Frikonkurrencemand og gammel Liberalist, at han staar paa det Standpunkt, forundrer ingen, det er et gammelt Kapitalist-, et gammelt Manchesterstandpunkt, som heldigvis er forladt af de fleste. Det ærede Medlem for Sæby fortsætter saa...

Formanden: Jeg vil henstille, at videre Forhandling om, hvad der har staaet i Pressen, føres i Pressen og ikke her i Folketingssalen.

Borghjerg: Jeg bliver nødt til at bøje mig for den ærede Formands Henstilling. Nu var jeg lige ved at komme til det vigtigste, det er blot et Par Linier...

Formanden: Jeg vil fremdeles anse dette Tidspunkt for det heldigste at standse paa.

Borghjerg: Saa lægger jeg Bladet her ved min Side. Der findes 6 Linier efter dette Citat af Falbe-Hansen, der udtrykker, hvorledes det ærede Medlem for Sæby ganske slutter sig til denne Falbe-Hansenske Betragtning. (*Vilhelm Lassen:* Vi faa det i Social-Demokraten i Morgen!) Jeg vil henlede baade Medlemmers og Publikums Opmærksomhed paa, at det ærede Medlem har bebudet en interessant Artikel i Social-Demokraten for i Morgen.

Jeg tog nærmest Ordet for at dokumentere, at jeg havde Ret i min Paastand, og det har jeg gjort ved to af det ærede Medlems Blade nu, men maa jeg benytte Lejligheden til at sige et Par Ord igen til det ærede Medlem for Løvel (A. Nielsen) og det ærede Medlem for Assens (Berntsen), som svarede mig i korte Bemærkninger. De paastode begge, at der ingen Handel fandt Sted i 1891, og dernæst, at vi ikke havde Valget mellem de

to Forslag, thi, sagde det ærede Medlem for Løvel, det Berg-Hørupske Forslag var ude af Verden. Nej, det var ikke ude af Verden, fordi det moderate Parti havde afvist det. Saaledes kan en stor og god Sag ikke komme ud af Verden. Kravene levede i Befolkningen, og Stillingen var den Gang saadan — og der kan jeg atter paaberaabe mig det ærede Medlem for Sæby — at Sagen var moden, der krævedes noget, der maatte skaffes en Alderdomsforsørgelseslov. Der maatte gøres et Forsøg paa at skaffe en Løsning til Veje. Stillingen var den, at hvis de moderate ikke havde stillet noget andet Forslag op, som de kunde haabe paa at faa vedtaget og skabe en vis Stemning for, vilde det Berg-Hørupske Forslag være gaaet igennem i det væsentlige. Stillingen var moden, Folket krævede Spørgsmaalets Løsning, og det kunde have været løst i sit fulde Omfang, men nu blev Løsningen halvejs forkludret og reduceret ved de moderates Virksomhed. Der er jeg, som sagt, ganske enig med det ærede Medlem for Sæby, som i Junihæftet af Tilskueren 1894 meget bestemt hævdede, at den socialdemokratiske Agitation — han brugte det Udtryk — havde medført, at nu var Sagen bleven moden, Spørgsmaalet maatte løses, og det gamle Princip, Venstres tidligere Princip: Hjælp til Selvhjælp var bukket under i Debatten. Socialdemokratiets Princip om Statshjælp havde sejret, der maatte træffes en Afgørelse, og hvis de moderate ikke havde forkludret Sagen og gjort Resultatet ringere, end det kunde være blevet, var en virkelig Løsning af Sagen kommen frem. Jeg har Ret til at sige, at Valget stod imellem de moderates Forslag og saa noget bedre, og vi maatte da naturligvis vælge det bedre. Det, vi fik, maa vi imidlertid fastholde, indtil vi faa noget bedre. Vi ville fremad til det Berg-Hørupske Forslag, vi ville ikke, som der synes at være Tendens til hos Venstre her i Salen, tilbage til det Estrupske, til Forsikringsprincippet.

Maa jeg gøre en Bemærkning til det ærede Medlem for Brønderslev (Th. Larsen), som i øvrigt henvendte sig til en af mine Partifæller, der nys talte. Han sagde, at det kunde ikke nytte at tænke paa at opnaa sociale Reformer ved Udtalelser om Storbønder og om Storbønders Karrighed og deslige. Paa den Maade kom man ingen Vegne. Ja, det er de Toner, der nu høres fra det regerende Parti. Men det var andre Toner, Partiet anslog, saa længe det selv var i Opposi-